

daktion, og derved nævnes udtrykkelig de stedlige Blade som Blade, der ikke maa gaas udenom; det sker heller aldrig, saavidt jeg veed; men naar man vil udtrække det virkelige, rigtige Forhold, skal man ikke sætte de stedlige Blade til allerfjæst eller sætte som Betingelse, at Vedkommende skal forlange, at de skulle tages med. Derfor have vi stillet dette Forslag under Nr. 38 b.

Inden jeg slutter, vil jeg gjerne sige, at skjøndt vi ere bleve enige om at stryge 4de Afsnit, er det ikke uden Betænknelighed, at Mindretallet er gaaet med dertil. Det forekommer os, at der er et væsentlig Hul i Loven paa dette Punkt; men vi have ikke kunnet finde en Form for en Omændring af dette Afsnit. Dette Lovforslag kommer vel dog ikke igjennem i denne Samling, og naar det næste Gang skal forelægges, haabe vi, at der kan ske Udfyldning af dette Hul, og jeg tror, at Sagførerforeningen i sin Betænkning har givet nogle Antydninger i den Retning, som maatte have nogen Vægt. Iøvrigt skal jeg anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Justitsministeren (Mellermann):

Seg vil først gjøre et Par Bemærkninger i Almindelighed om denne Sags Behandling og da først en Bemærkning, som jeg ikke saa meget retter til Udvalget — fordi dette ikke har gjort nogen Indvending af den Natur mod Lovforslaget — men som jeg dog finder Anledning til at gjøre mere overfor Offentligheden i Almindelighed. Man har fra nogle Sider gjort gjældende, at det vilde være det Rigtigste at berettigge enhver Panthaber til at forfølge uden Hensyn til Konkurs, altsaa naar hans Debitor er gaaet fallit, og man opstiller altsaa det Synspunkt, at enhver Panthaber er berettiget til at forfølge sin Panteret og forauktionere Eiendommen paa samme Maade, hvad enten hans Debitor er fallit eller ikke. Jeg har egentlig ikke principielt saa Meget at indvende mod denne Tanke, men det, som jeg har, er at indvende imod den i denne Forbindelse, har at den ikke kan realiseres paa dette Lovforslag. Vil man gaa den Vej, som Et og Andet ganske vist kunde tale for, skjøndt der jo ogsaa er Betragtninger, der kunne anses derimod, maatte det ske ved at tage saavel Konkurs- som Skifteloven under Revision; saa maatte Forandringen foretages paa dem som det naturlige Sted, og det vilde ikke blot blive en Forandring i en enkelt Paragraf i hver af disse Love, men det vilde blive en Forandring, som kom til at drage andre Konsekvenser efter sig ved disse Loves Affattelse,

og som altsaa med andre Ord vilde kræve en særegen Revision af dem. Det har jeg saameget mindre fundet Anledning til for Dieblicket som det jo ikke er ret længe siden, at der var en Lov til Behandling her i Thinget, hvor netop dette Spørgsmaal kom til at foreligge, nemlig Loven af 15de April 1887 om en forandret Affattelse af Konkurslovens §§ 37, 50, 130 og 131. Den Gang, da denne Lov og navnlig dens § 1 var til Behandling, var dette Spørgsmaal fremme og det var ogsaa Stedet til at røre ved det, naar man overhovedet vilde røre ved det, men den Gang — det er jo ikke mere end et Par Aar siden, i 1887 — vare begge Thing enige om ikke at foretage nogen Forandring i dette Punkt. De vare begge enige om at blive staaende ved det Gjældende, nemlig at Panterettens Forfølgning maatte gaa gjennem Konkurs- eller Dødsboet. Derfor har jeg ment, at der ikke ved dette Lovforslag, hvor Sagen ligger endnu fjærnere, var nogen Grund til at komme ind paa dette Spørgsmaal, just ikke fordi jeg dermed vil sige, at det er en Reform, som man ubetinget burde modsætte sig.

Derneest vil jeg gjøre den Bemærkning i Anledning af, at det ærede Udvalg har foreslaaet, at man skulde stryge fjerde Afsnit i Lovforslaget, at jeg jo allerede ved denne Sags første Behandling udtalte, at jeg ikke skulde være derimod, hvis man maatte ønske det. De Bestemmelser, som indeholdes i fjerde Afsnit, staa nemlig ikke i nogen organisk Forbindelse med Lovforslaget. De ere nærmest optagne deri, fordi det, der gav den ydre Anledning til, at dette Lovforslag er fremkommet, — nemlig Landboforeningernes Andragende til Rigsdagen, der i Slutningen af Samlingen i Fjor blev henvist til min Overveielse — netop særlig laade Vægt paa disse Ting og særlig onskede Reformen, der, saavidt jeg forstod det, skulde gaa i den Retning, som jeg i Lovforslaget har antydnet. Derfor tog jeg disse Bestemmelser med, skjøndt jeg er fjender, at de ikke staa i nogen egentlig organisk Forbindelse med Spørgsmaalet om Tvangsauktioner. Jeg tog dem med, dels fordi man jo har gjort noget lignende ved andre Leiligheder — vi have saaledes i Konkursloven optaget forskellige Bestemmelser om Pant og andre Forhold, som ikke nødvendigvis hørte med til Konkurslovens Ordning — og dels fordi jeg i Realiteten kun holdt mig til, hvad der paa forskellige Punkter var optaget i Proceskommissionens Lovforslag, og ikke i den Henseende behøvede at lave noget Nyt, hvad jeg sandsynligvis ikke vilde have indladet mig paa. Men naar